

разположенъ и веселъ, както сега. Той отговори на поздравитъ и се спре до Чорбаджи Нико. Азъ и баща ми всичко гледахме издадъ една близка канара.

— Чорбаджи, — запита той: — кжде сж другитъ ви хора?

Нико преплете езикъ, не знаеше, що да отговори.

— Я ги повикай. Нека и женитъ и децата да дойдатъ, — продължи Келешъ Асанъ: — моитъ хора провѣриха всичко. Та вие сте разбирали отъ талимъ (военно учение)? Ашкол-сунъ! Азъ такива деликанлии обичамъ и зачитамъ.

Келешъ Асанъ се показва вѣренъ на турския нравъ — почете храбростта и решителността. Дали това не произлизаше и отъ друго — че мъчно можеше да се справи съ единъ противникъ петъ-шестъ пѣти по-силенъ?

Скоро всички мъже се показаха. Направиха му темане. Той имъ весело отвърна. Задъ мъжетъ се явиха и женитъ съ децата.

— Е, на монастырь отивате, а? — отрони той: — Хайде запалете свѣщъ и зарадъ мене предъ вашия Св. Иванъ, зеръ никой не може да се мѣри съ Аллаха и неговитъ слуги.

Като каза това Келешъ Асанъ, изведнажъ измѣни лице, позеленъ и злобно се усмихна. Помълча малко, пъкъ добави:

— Вървете си. Голѣмъ късметъ сте имали: намѣрихте ме на добъръ часъ. Другъ пѣтъ да не носите толкова много сѣкири.

Може би, той каза това повече за предъ своитъ другари, като мислѣше, че тѣ навѣрно сж зели миролюбивата му постѣпка за слабостъ.

Въ турско време раята нѣмаше право да носи никакво орџие. Само когато нѣкой отиваше вѣнъ отъ града по полето или въ гората можеше да носи сѣкира, било за да си служи съ нея въ работата, или да се брани отъ звѣрове. Нашитъ монастырдѣгии по навикъ бѣха понесли сѣкири. Ако дойдѣше редъ да ношуватъ въ гората, щѣха да имъ потрѣ-